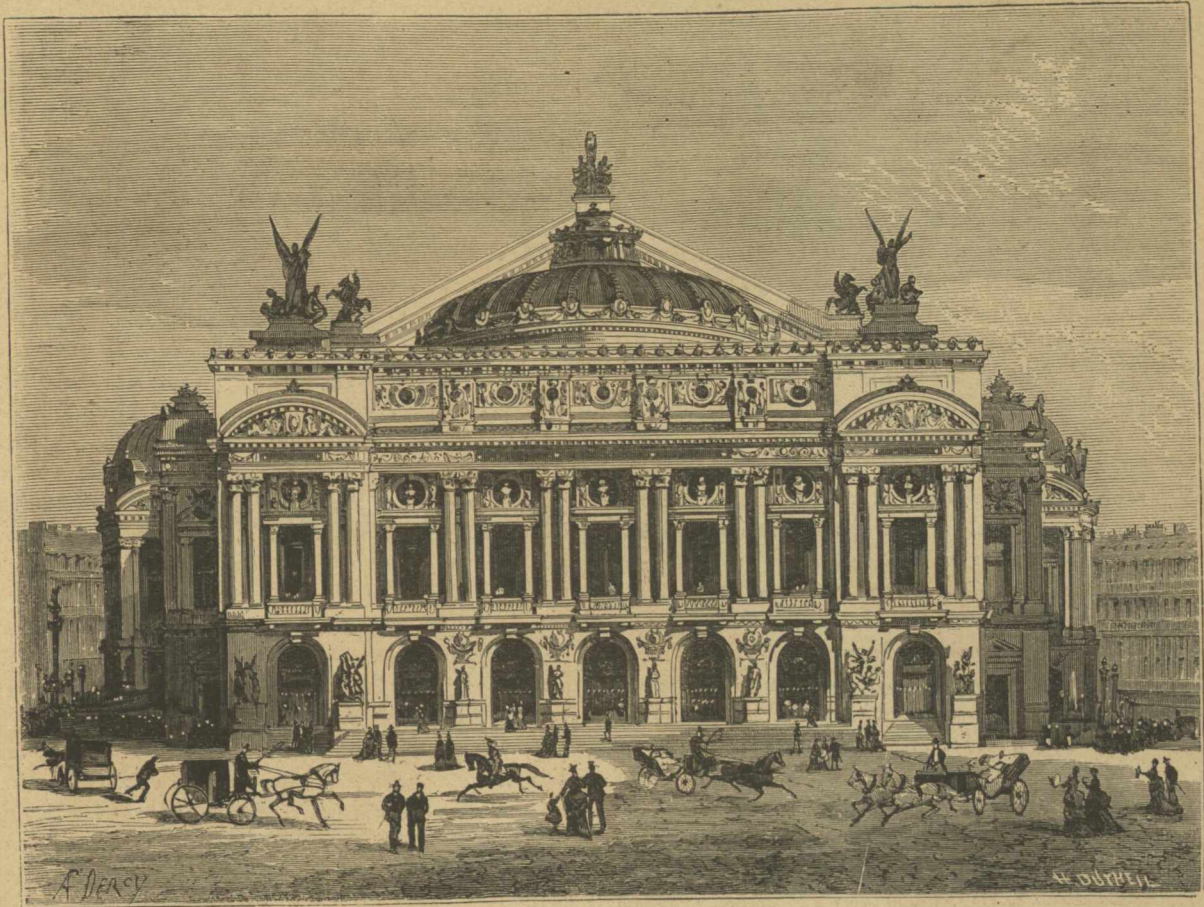

ΤΟ ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ ΝΕΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ ΤΟΥ ΜΕΛΟΔΡΑΜΑΤΟΣ.

Ἀριθ. 1.—Πρόσφυς.

ΘΕΑΤΡΟΝ ΤΟΥ ΜΕΛΟΔΡΑΜΑΤΟΣ
ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ

Τοῦ περιφανοῦς τούτου οἰκοδομήματος ἡ ἀνέγερσις ἀπεφασίσθη διὰ ψήφισματος τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1860, καὶ τὸν Δεκέμβριον προεκηρύχθη διαγωνισμὸς μεταξὺ τῶν ἀρχιτεκτόνων, ὅπως καταθέσωσιν ἕκαστος κατάλληλον σχέδιον. Ἐκατὸν δὲ καὶ ἑβδομήκοντα σχέδια ὑπεβλήθησαν, ἐξ ὧν ἡ ἐπιτροπὴ ἐνέκρινε πέντε, καὶ μεταξὺ αὐτῶν ὤρισε διαγωνισμὸν νέον, καθ' ὃν ἐνεκρίθη τὸ ὑπὸ τοῦ ἀρχιτέκτονος Καρόλου Γαρνιέ ὑποβληθέν. Ὁ ἀρχιτέκτων οὗτος γεννηθεὶς τῷ 1825 ἐν Παρισίοις, ἐνεγράφη μαθητὴς τοῦ Σχολείου τῶν Καλῶν Τεχνῶν τῷ 1842, καὶ τῷ 1848 ἔτυχε τοῦ πρώτου βραβείου ἐν τῇ ἀρχιτεκτονικῇ. Διέτριψε πολλὰ ἔτη ἐν Ἑλλάδι, ἀντιγράφας καὶ συμπληρώσας τὸν ἐν Αἰγίνῃ ναὸν τοῦ Διός, ἔργον θαυμαστὸν ἐν τῇ ἐν Παρισίοις Παγκοσμίῳ Ἐκθέσει τοῦ 1855. Τῷ 1864 διωρίσθη ἱππότης τοῦ Λεγεῶνος τῆς τιμῆς, καὶ τῷ

1874 ἐξελέγη μέλος τοῦ Ἰνστιτούτου. Ἰδίως δὲ ἐγένετο πασίγνωστος διὰ τοῦ ἀθανάτου ἔργου του, τοῦ Θεάτρου τοῦ Μελοδράματος.

Ἐγκριθέντος τοῦ σχεδίου τοῦ Γαρνιέ, ἤρξαντο αἱ ἀνασκευαὶ πρὸς κατάθεσιν τοῦ θεμελίου λίθου τῷ 1861. Ἀλλὰ μόλις μετὰ ἓν ἔτος κατωρθώθη τοῦτο, διότι ἐν ταῖς ἀνασκευαῖς εὗρέθησαν ἀφθονα ὕδατα, ἅτινα ἠναγκάζοντο νὰ ἀντλήσῃ διὰ μηχανῶν. Τελευτῶντος τοῦ 1862 εἶχον συντελεσθῆ καὶ τὰ θεμέλια. Μέχρι δὲ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἐπληρώθησαν 460,000 ἡμερομισθία εἰς τοὺς τέκτονας καὶ 2300 καὶ πλέον εἰς τοὺς ἐργαζομένους τὴν νύκτα εἰς τὴν ἀντλήσιν τῶν ὑδάτων.

Τῷ 1863 τὸ οἰκοδόμημα εἶχεν ὑψωθῆ ὑπεράνω τοῦ διαζώματος τῆς πρώτης ὀροφῆς, τῷ δὲ 1866 ἦτο ἀσβεστομένον μέχρι τῆς ἑκτῆς ὀροφῆς, ἀλλὰ μόνον τῷ 1869 ἐστεγάσθη. Ἐπὶ τοῦ γαλλογερμανικοῦ πολέμου (1870—71) διεκόπησαν αἱ ἐργασίαι, αἵτινες πάλιν ἐξηκολούθησαν δραστηρίως, ὥστε ἦτο ἑτοιμον περὶ τὰ τέλη τοῦ 1874, καὶ τῇ 21 Δεκεμβρίου (5 Ἰανουαρίου 1875) ἐτελέσθησαν τὰ ἐγκαίνια αὐτοῦ.

εἶχε γράψει τὰ ἄριστα τῶν δραμάτων του. Περὶ τοῦ γραφείου τούτου σώζεται ἀνέκδοτόν τι τὸ ἐξῆς.

Πλούσιός τις ἐπισκεφθεὶς τὸν ποιητὴν, ἐζήτησε τὸ γραφεῖον, καὶ το ἐζήτησε παρὰ τοῦ ποιητοῦ, λέγων ὅτι θὰ τῷ δώσῃ εἰς ἀνταλλαγὴν ἕτερον γραφεῖον πολυτελέστατον, κεχρυσωμένον, καὶ ἐκ ξύλου καλοῦ. Ὁ Κορνήλιος συνήνεσε, καὶ ἔγεινεν ἡ ἀνταλλαγή· ἀλλ' ἀμέσως μετενόησε, διότι τὸ πρῶτον δράμα, ὅπερ ἔγραψεν ἐπὶ τοῦ νέου γραφείου, ἀπέτυχεν ἐν τῷ θεάτρῳ. Τὴν δεινὴν ταύτην ἀποτυχίαν ἀπέδωκεν εἰς τὸ πολυτελέστατον γραφεῖόν του, καὶ εὐθὺς ἐζήτησε τὸ παλαιόν του, ὅπερ εὐθὺς τῷ ἀπέδότη. Σὺν τῷ παλαιῷ δὲ γραφεῖῳ ἐπανῆλθε καὶ ἡ ἐμπνευσις τοῦ ποιητοῦ, ὅστις ἐπιτυχῶς ἔγραψεν ἔπειτα τὸν *Οιδίπου* καὶ *Σερτώριον*. Ἐπὶ τοῦ γραφείου τούτου ἔγραψε καὶ τὴν *Υουλίην*, ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τοῦ Μολιέρου· τοῦτο δὲ παριστᾷ ἡ ἐν σελ. 77 εἰκὼν.

Ἦτο δὲ τότε πέντε καὶ ἐξήκοντα ἐτῶν, καὶ ὅμως ἔγραφεν ὡς νέος εἰκοσαέτης. Ἄλλὰ σημειωτέον ὅτι ἔγραψεν ἐπὶ τοῦ γραφείου τῶν νεαρῶν του χρόνων, καὶ γράφων ἠσθάνετο ἐπανερχομένην καὶ τὴν νεότητά του.

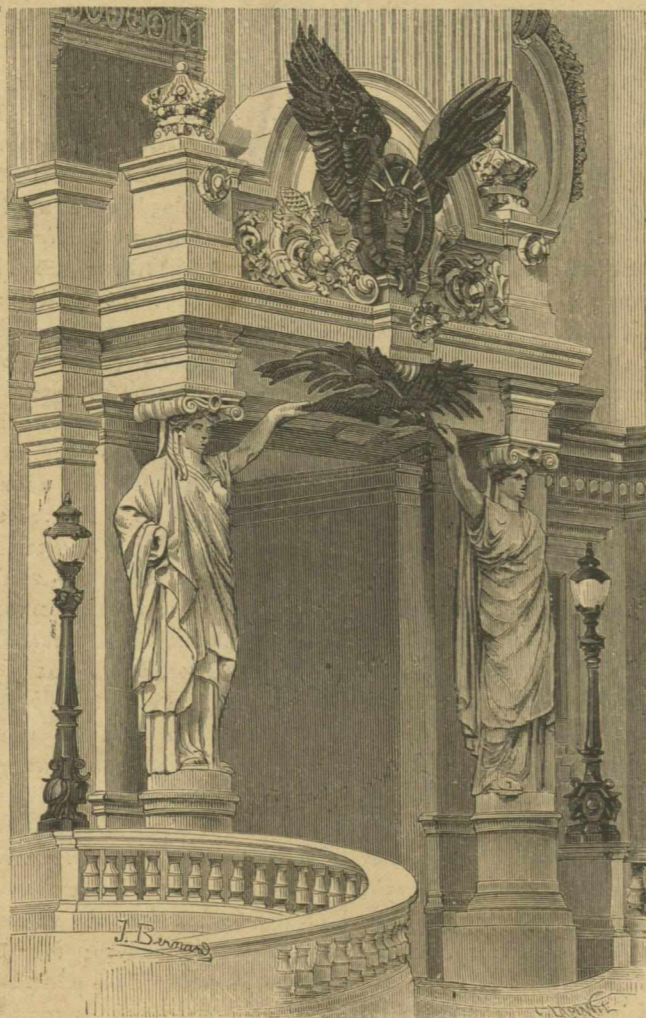
Ὁ Πέτρος Κορνήλιος εἶχε καὶ ἀδελφόν, Θωμᾶν ὀνομαζόμενον, ποιητὴν καὶ αὐτόν, μεθ' οὗ συνέζη ἐν σπανίᾳ ἀδελφικῇ ἀγάπῃ καὶ ἁρμονίᾳ.

Οἱ δύο ἀδελφοὶ ἐνυμφεύθησαν δύο ἀδελφάς, καὶ εἶχον τὴν προῖκα τῶν γυναικῶν τῶν συνηνωμένων ἐπὶ 25 ἔτη, καὶ μόνον μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Πέτρου ἔγεινεν ἡ διανομή. Σπανία ὄντως ἀδελφικὴ ἀγάπη. Κατόκουν δὲ ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ οἰκίᾳ, ὁ μὲν Πέτρος εἰς τὸ ἐπάνω πάτωμα, ὁ δὲ Θωμᾶς εἰς τὸ κάτω. Λέγουσι δὲ ὅτι ὁσάκις ὁ Πέτρος στιχοουργῶν, ἀνεζήτηε ματαίως ὁμοιοκαταληξίαν τινὰ (διότι ἦτο κακὸς στιχοουργός) ἤνοιγε τὴν καταρρακτὴν θύραν, δι' ἧς συνεκινῶνουν τὰ δύο πατώματα, καὶ ἐπεκαλεῖτο τὴν συνδρομὴν τοῦ ἀδελφοῦ του, κρᾶζων «Θωμᾶ, στείλέ μου μίαν ὁμοιοκαταληξίαν» καὶ ὁ Θωμᾶς ἀμέσως τὴν ἐπέλεεν. Ὅντως ὁ μὲν Θωμᾶς ἦτο

λεξικὸν ὁμοιοκαταληξίων, ὁ δὲ Πέτρος λεξικὸν ἰδεῶν.

Ταῦτα ἐν συντόμῳ περὶ τοῦ βίου καὶ τῆς ποιητικῆς ἀξίας τοῦ μεγάλου Κορνηλίου ὡς ἐπονομάζουσιν αὐτὸν οἱ σύγχρονοὶ του. Ἀπέθανε δὲ τῷ 1684 γέρον ἤδη, ὀκτώ καὶ ἐβδομηκοντούτης, κοσμητῶν ὧν τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας, ἧς ἦτο μέλος ἀπὸ τοῦ 1647. Διεδέξατο δ' αὐτὸν ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ ὁ ἀδελφός του Θωμᾶς. Ἡ πατρὶς αὐτοῦ Ρουέν τιμῶσα τὸ ἐπιφανὲς τέκνον τῆς ἵδρυσεν αὐτῷ ἀνδριάντα.

Τὰ ἄπαντα τοῦ Κορνηλίου περιλαμβάνοντα τὰ δράματα αὐτοῦ, τινὰς κωμωδίας, ποιήσεις (ἐλεγεία, ᾠδὰς, ἐπιγράμματα κλπ.), Λόγους περὶ δραματικῆς τέχνης, Ἐξέτασις τῶν ἑαυτοῦ δραμάτων, τὴν *Μίμησιν* τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐν στίχοις κλπ., ἐξεδόθησαν πολλάκις, σχολιασθέντα καὶ ὑπὸ τοῦ Βολταίρου. Ἡ πληρεστάτη δὲ πασῶν ἔκδοσις εἶνε ἡ ἐν Παρισίοις τῷ 1863 ἐν 12 τόμοις ὀγδόου σχήματος γενομένη ὑπὸ Marty-Laveaux. Μετεφράσθησαν δὲ εἰς τὴν ἡμετέραν γλῶσσαν ἐκ τῶν δραμάτων τοῦ Κορνηλίου, καθ' ὅσον γινώσκουμεν, δύο μόνον ὁ *Κίρρας* ὑπὸ I. P. Ραγκαβῆ ἐμμέτρως, καὶ ὁ *Σίδ*.

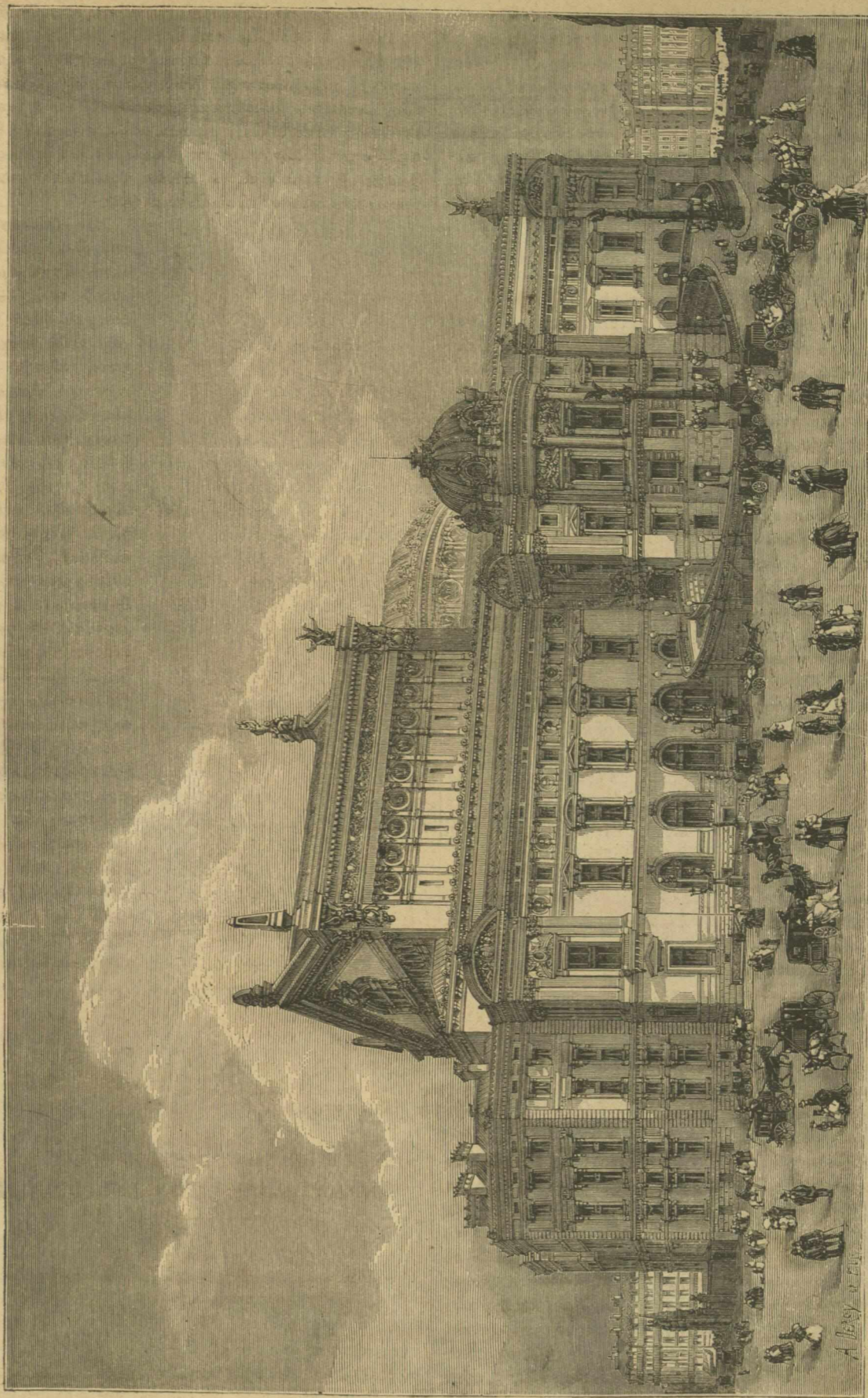
Ἄρθ. 2.—Πύλη τῆς δεξιᾶς πτέρυγος.

Ἡ Εἰς τὸν Ἀρκτικὸν Πόλον Θαλασσοπορία τῶν Αὐστριακῶν.

Β'

Διήγησις τοῦ Πάγερ περὶ τῆς εἰς τὸν ἀρκτικὸν πόλον
θαλασσοπορίας τῶν αὐστριακῶν (1872—1874).
(Συνέχεια καὶ τέλος).

Ἡ θεὰ τῆς ἐνταῦθα θαλάσσης ἔδωκε καὶ θὰ δώσῃ ἀφορμὴν πολλῶν λογομαχιῶν. Τὸ ὕδωρ ἐφαίνετο βευστόν καθ' ὅλην τὴν ἀκτὴν, ἀλλαχοῦ δὲ ἐκαλύπτετο

Ἄρθ. 3.— Δεξιὰ πτέρυξ τοῦ Θεάτρου, ὅπου καὶ ἡ πύλη τοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας.

τὴν οἰκίαν μας. Καθ' ὅσον δὲ ἐγὼ ἀπεμακρυνόμην, ἐφαίνετο ἐξερχομένη κάτωθεν τῆς κλίνης πρῶτον μὲν ἡ ρίς τοῦ διδασκάλου, ἔπειτα δὲ ἡ κεφαλὴ του, ἔπειτα τὸ σῶμά του, ἔπειτα οἱ πόδες του...

— Τὴν στιγμήν ἐκείνην εἶχον ἐγὼ διαβῆ τὸ κατώφλιον τῆς θύρας, καὶ τον ἤκουσα λέγοντα·

— Ἀξιόλογα!

Καὶ διὰ μιᾶς ἐκλείσθη ἡ θύρα μετὰ κρότου.

Καὶ ἐγὼ ἀπέμεινα μόνη, καὶ μόνη ἐπέστρεψα εἰς τὴν οἰκίαν.

Ε'

Ὁ κανδυλανάπτης.

Ὅπως δὴ ποτε καθ' ἑκάστην πρωΐαν καὶ ἐσπέραν συνώδευον τὸν ἀδελφόν μου ἀπὸ τῆς οἰκίας εἰς τὸ σχολεῖον, καὶ ἀπὸ τοῦ σχολείου πάλιν εἰς τὴν οἰκίαν. Ὅσάκις δὲ ὁ Δημητράκης ἐφαίνετο κουρασμένος, τὸν ἔφερον ἐπὶ τῆς ῥάχιδός μου ὅλην δὲ τὴν ἡμέραν ἔμενον ἐν τῇ οἰκίᾳ περίλυπος, κλαίονσα τὴν ἐρημίαν μου.

Βαθμηδὸν δὲ ἀπέκτησα καὶ ἄλλους φίλους. Ἐπισκεπτόμην συχνάκις τὸν ἐφημέριον τοῦ χωρίου, ὅστις μὲ ὑπεδέχετο φιλικώτατα. Ἡ πρεσβυτέρα του γυνὴ γραῖα καὶ ἐνάρετος, εἶχε πάντοτε κᾶτι καλὸν καὶ μ' ἐ-

ἔρειπιον, εἶχεν ὅμως κᾶπον καλόν. Ἐν ᾧ δὲ περιεπάτου εἰς τὴν αὐλήν, δὲν εἰζεύρω πῶς ὠλίσθησα, καὶ ἔπεσα ἐντὸς πλατείας ὁπῆς, ἥτις ἦτο ἀνοικτὴ κατὰ γῆς. Εὐρέθην δὲ διὰ μιᾶς καὶ χωρὶς νὰ ἐννοήσω, εἰς σκοτεινὸν τι ὑπόγειον. Εὐτυχῶς δὲν ἐπληρώθην, ἀλλ' ὀλίγον ἐξολίσθη ἡ κεφαλὴ μου.

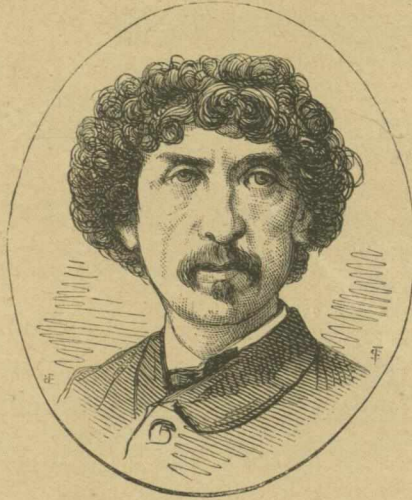
Ἀναζητῶ τὴν θύραν ψηλαφητεῖ, τὴν εὐρίσκω καὶ προσπαθῶ νὰ τὴν ἀνοίξω· ἀλλ' εἰς μάτην! ἀδίκως ἐκοπιάζον, διότι ἡ θύρα ἦτο κλειδωμένη ἀπ' ἐξω. Πόθεν νὰ ἐξέλθω!

Ἀπελπισθεῖσα, ἐκάθησα ὀπίσω ἐνὸς βαρελίου, συλλογιζομένη ὅτι ἦτο ὥρα νὰ σχολάσῃ ὁ ἀδελφός μου ὁ Δημητράκης καὶ ἐγὼ δὲν ἤμην ἐκεῖ νὰ τον συνοδεύσω!

Αἴφνης ἀκούεται κρότος ἐλαφρὸς καὶ μ' ἐφάνη ὅτι ἠνοιγετο ἡ θύρα τοῦ ὑπογείου. Καὶ τῷ ὄντι ἡ θύρα ἠνοιξε, καὶ κατέβη μετὰ πολλῆς προσοχῆς εἰς τὸ ὑπόγειον τίς νομίζετε; ὁ κανδυλανάπτης, κρατῶν κηρίον ἀνημμένον, διὰ τῆς

μιᾶς χειρός, καὶ διὰ τῆς ἄλλης ποτήριον. Ἐστρεψε δὲ ὀπίσω τὴν κεφαλὴν του, καὶ ἔβλεπε μὴπως τὸν βλέπη τις.

Περίεργος νὰ ἴδω τί ἔμελλε νὰ κάμῃ, ἐκράτησα τὴν ἀναπνοήν μου καὶ τον ἔβλεπον.

ΚΑΡΟΛΟΣ ΓΑΡΝΙΕ

ἀρχιτέκτων τοῦ Θεάτρου. (ἴδε σελ. 81).

Ἄριθ. 4.—Ἡ ἀπὸ τῶν ἐξωστῶν τῆς προσόψεως τοῦ Θεάτρου θεῖα.

διδε, ἰδίως δὲ μέλι, διὰ τὸ ὁποῖον χάνω τὸν νοῦν μου.

Ἡμέραν τινὰ μ' ἤλθεν ὕρεξις νὰ περιέλθω καὶ ἐπιθεωρήσω τὴν οἰκίαν τοῦ ἐφημερίου, ἥτις ἦτο σχεδὸν

Ὁ κανδυλανάπτης ἀφ' οὗ ἐκλείσει καλῶς τὴν θύραν τοῦ ὑπογείου, ἤλθε κατ' εὐθείαν εἰς τὸ βαρελίον. (ἀκολουθεῖ)